

ஒருமிடராய் ஏத்தினாலும், பின்னையும் ஏத்தினவிடம் அளவுபட்டு ஏத்தாத இடம் விஞ்சியாயிற்று இருப்பது விஷயம். அந்யபரோடு அந்யபரோடு அளவுடையாரோடு அளவிலிகளோடு வாசியில்லை, விஷயத்தை எல்லாகாண வொண்ணாமைக்கு. ஆனால், நீர் ஏத்த இழிவானேன்? என்னில், - [தேனும் இத்யாதி]. “ஸவ-ஸாஸ” என்கிற விஷயத்தினுடைய ரஸ்யதையாலும், “நாம் இவ்விஷயத்திலே இழிந்து ஏத்துவோம்” என்னும்படி தன்ப்ரணயித்வகுணத்தை உபகரித்த உபகாரகனாகையாலும் ஏத்தினேன். இனிதென்றும் உபகாரகனென்றும் அஸக்தரான நீர் இதிலிழியக்கடலீரோ? என்ன, - [யான் உய்வானே]—ஏத்தாவிடில் பிழையாதாரேத்து மத்தனையன்றோ? (க0)

ப தி னோ ரா ம் பா ட ம்.

உய்வுபாயம்மற்றின்மைதேறிக் கண்ணனொண்கழல்கள்மேல்
செய்யதாமரைப்பழனத் தென்னன்தருகூர்ச்சடகோபன்
பொய்யில்பாடலாயிரத்துள் இவையும்தத்தும்வல்லார்கள்
வையம்மன்னிவீற்றிருந்து விண்ணும்ஆள்வர் *மண்ணாடே.

ஆ.—(உய்வுபாயம்.) ‘பொய்யில்பாடல்’ என்றது - இப்படி எம்பெருமான் நிரவதிகமான அபிநிவேஸத்தோடேகூட என்னோடு கலந்து பரிமாறின பரிமாற்றம் இத்தனையும் மெய் என்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், ‘ஸர்வாணுடைய உபயவிபூதியும் இத்திருவாய்மொழி யப்பயனித் தார் இட்டவழக்காம்’ என்கிறார்

[உய்வுபாயம் என்று தொடங்கி.]—ப்ரணயித்வம் பேசியல்லது வேறு தரிக்கைக்கு உபாயமில்லாமையை அதுஸந்தித்து நிரதிஸயபோக்யமான க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளிலே சிவந்திருந்த தாமரையையுடைய பழனத்தைபுடைத்தான தென்னாட்டுத்திருநகரியையுடைய ஆழ்வாருடைய ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் ‘இப்படி எம்பெருமான் நிரவதிகமான அபிநிவேஸத்தோடே கலந்து பரிமாறின பரிமாற்றத்தில் ஒருபொய் இல்லை; மெய்’ என்று சொல்லுகிற இத்திருவாய்மொழி வல்லார். [வையம் மன்னி வீற்றிருந்து] - வைஷ்ணவபூதியோடே கூடி நெடுங்காலம் பூமிநிலே இருந்து.

ஒருமிடராய்-ஏககண்டராய். ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனுக்கு அல்லாதாரில் வாசியில்லையோ? என்ன—‘அந்யபரோடு’ இத்யாதி. ‘அந்யபரோடு’ என்றது - ‘ஏழலகும்’ என்றத்தைப் பற்ற. ‘அந்யபரோடு’ என்றது - ‘யானும்’ என்றத்தைப் பற்ற. ‘அளவுடையார்’ என்றது - ‘தானும்’ என்றத்தைப் பற்ற. ‘அளவிலிகளோடு’ என்றது - ‘முற்றும்’ என்றத்தைப் பற்ற. ‘ஆனால், நீர் ஏத்துகிறது எத்தாலே?’ என்ன, - ‘தேனும்பாலும்’ என்ற போக்யதையாலும், ‘பிரான்’ என்ற உபகாரத்தாலும், ஸத்தையில்லாமையாலும் என்று மூன்று ஹேதுக்கள். இவற்றை உபபாதிக்கிறார், ‘ஸர்வாஸ’ என்று தொடங்கி, ‘அத்தனையன்றோ’ என்னுமளவும். இவ்விடத்திலே, ‘யானும்’ என்றது - வார்த்தைப்பாடு; ‘யானும்’ என்கிற ஸப்தத்துக்குப் பொருளில்லை. தித்திப்ப - ரவரிக்க. ‘ஏத்தாவிடில்’ - இனிமையாலும் உபகாரகனாகையாலும் அவனை ஏத்தாவிடி. மென்றபடி உய்வான் - உஜ்ஜீவிக்கைக்காக. “சூகிபூஸுஸாரோஜி மூந” “புகழ்வோம்” இத்தாத்தவஸந்தேயம். “எக்கண்மால் கண்டாயிவை” என்றாரிறே. காமேண அர்வய:.

(க0)

* மண்ணோடே என்று உரைக்குப் பாடம்.

11.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழி வல்லவர்கள் உபயவிபூதியும் ஸ்வநியமநத்திலே நிர்வஹிப்பார்களென்று பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

உய்வு உபாயம் - உஜ்ஜீவநோபாயம், மற்று இன்மை - வேறு இல்லாமையை, தேறி - அறுதியிட்டு, கண்ணன் - (ஆஸ்ரிதப்ரணயியான) க்ருஷ்ணனுடைய, ஒள் - பரம்போக்யமான, கழல்கள்மேல் - திருவடிகள்விஷயமாக, செய்ய - சிவந்த, தாமரை - தாமரையையுடைய, பழனம் - நீர்நிலங்களையுடைத்தாய், தென் - தெற்குத்திக்கு, நல் - ஸ்லாக்ஷ்யமான, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, (ப்ரணயித்வகுணத்தில்), பொய் இல் - பொய் இல்லாதபடி, பாடல் - பாடின, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்திருவாய்மொழியில், இவை பத்தும் - இவைபத்தையும், வல்லார்கள் - (அர்த்தாநுஸந்தாநத்தோடே) அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், வையம் - பூமியிலே, மன்னி - சிரகாலம்ஸ்திரமாம்படி, வீற்றிருந்து - (தங்கள்வ்யாவ்ருத்திதோன்ற) இருந்து, மண்ணோடே - இந்தபூமியோடே, விண்ணும் - பரம்பதத்தையும், ஆள்வர் - (தங்கள் நியமநத்தின்படி) நிர்வஹிப்பார்கள். இது - அறுசீராகிரிய விருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், 'அவனுடைய உபயவிபூதியும் இத்திருவாய்மொழி யப்யஸித்தார் இட்டவழக்கு' என்கிறார்.

[உய்வு உபாயம் இத்யாதி] - அவன் ப்ரணயித்வகுணத்தைப் பேசாவிடில் உஜ்ஜீவநோபாய மில்லையென்று தெளிந்து. [மற்றுஇன்மை]-வேறுஇல்லாமை. அவதரித்துத் தன்ப்ரணயித்வகுணத்தை ஆவிஷ்கரித்த க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே. [செய்ய இத்யாதி] - ஆழ்வார் ப்ரணயித்வகுணாநுஸந்தாநத்தாலே தரித்தவாறே ஊரும் தனிரும் முறியுமாயிற்று; "சுகாலமலிகொவ்யக்ஷாஃ" சிவந்த தாமரையையுடைய பழனங்களையுடைத்தாய்த் தெற்குத்திக்குக்கு ஸ்லாக்ஷ்யமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார். "நதெவாமநுதாகாவெயுக்ஷாவிஷகுமலிஷுதி" என்கிற 'புரே திருவாய்மொழியெல்லாவற்றுக்கு மாதல், 'அவாப்தஸமஸ்தகாமன் ஒருஸம்ஸாரி பினுடைய ஸத்தாதிகளே தனக்குபோகோபகரணமாக இருந்தான்' என்கிற ப்ரணயித்வத்தில் ஒருபொய்யின் றிக்கேயிருக்கிற பத்து என்னுதல். [வையம் இத்யாதி] - 'பூமியிலே எம்பெருமானார் எழுந்தருளியிருந்த காலம் குறைவற்ற பூவைவண்ணவபூதியோடே இருந்தது, நம்மைப் போலே 'வாய்புகுசோற்றைப் பறிகொடாதே' என்று சீயர் உருத்தோதும் அருளிச்செய்வார். [விண்ணும் இத்யாதி] - இங்கே இருக்கச்செய்தே பரம்பதம் தங்கள்சிறுமுறிப்படியே செல்லும்படி ஆள்வார்கள்; அங்ஙனே சென்றால், "ஆண்பின்கள்வானகம்" என்னுமளவன்று.

12.—நிகமத்தில் - 'ஈஸ்வரனுடைய உபயவிபூதியும் இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார் இட்ட வழக்கு' என்கிறார்.

[உய்வுஉபாயம்மற்றின்மைதேறி]-அவனுடைய ப்ரணயித்வகுணத்தைப் பேசித் தலைக் கட்டவல்லராயன்று இவர்பேசிற்று: இது ஒழிய தரிக்கைக்கு உபாயமில்லை யென்று தெளிந்து. [கண்ணனோண்கழல்கள்மேல்] - பரம்ப்ரணயியானத்தை அவதரித்து ஆவிஷ்கரித்த க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே. [செய்ய இத்யாதி] - அவனுடைய ப்ரணயித்வகுணாநுஸந்தாநத்தாலே இவர்தரித்தவாறே, ஊரும் "சுகாலமலிகொவ்யக்ஷாஃ" (அகாலபலினோவ்ருக்ஷாஃ) என்கிறபடியே யாயிற்று. சிவந்ததாமரையையுடைய பழனங்களையுடைத்தாய்த் தெற்குத்திக்குக்கு ஸ்லாக்ஷ்யமான

நிகமம்-'உய்வுபாயம்' இத்யாதி. "விண்ணுமாள்வர்மண்ணுடே" என்றத்தைக்கடாகித்து அவதாரிகை - 'ஈஸ்வரனுடைய' இத்யாதி.

'ப்ரணயித்வத்தையன்றோ பேசிற்று?'என்ன, 'அவனுடைய' இத்யாதி. தாத்பர்யபூர்வமாக ஸப்தார்த்தம்-'பரம்' இத்யாதி. வர்ணித்ததுக்குஹமம்-'அவனுடைய' இத்யாதி. சப்தார்த்தம்-'சிவந்த' இத்யாதி. பழனம்

திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [பொய்யில்பாடல் இத்யாதி] - “நதெவாமநுதா
காவெயுகாவிடிசுமலிஷுகி” (நதேவாகந்ருதாகாவ்யேகாசிதத்ரபவிஷ்யதி) என்கிறபடியே திரு
வாய்மொழியெல்லாவற்றுகுமாதல்; அவாப்தஸமஸ்தகாமனான ஸர்வேஸ்வரன் ஒருநித்யஸம்
ஸாரியோடே இப்படி விரும்பிவந்து கலந்து, இவருடைய ஸத்தாதிகளே தனக்கு போகோபகரண
மாக இருந்தானென்கிற ப்ரணயித்வகுணத்தில் பொய்யின்றிக்கேயிருக்கிற பத்து என்னுதல்.
‘பொய்யில்லாத ஆயிரம்’ என்றபோது, அவ்வோபாதி இதுக்கும் வருமிறே. [வையம்மன்னி இத்
யாதி] - பூமியிலே எம்பெருமானாரைப்போலே பூநீவைஷ்ணவபூநீயோடே நெடுங்காலம் இருந்து.
[விண்ணும்ஆளவர்மண்ணுடே] - இங்கேயிருக்கச்செய்தே பரமபதம் தங்கள் சிறுமுறிப்படி
செல்லும்படி ஆள்வார்கள்; அங்கே போனால் * “ஆண்மின்கள்வானகமாழியான்தமர்” என்கை
யன்றிக்கே இங்கேயிருக்கச்செய்தே தாங்களிட்ட வழக்காகப் பெறுவர். ‘வையம்மன்னிலிற்றிரு
ந்து’ என்கிறவிடத்தே “நம்மைப்போலே வாய்புகுசோராகப் பறிகொடாதே, நெடுங்காலம் பூமி
யிலே பூநீவைஷ்ணவபூநீயோடே † “நாட்டாரோடியல்வொழிந்து” என்கிறபடியே தங்கள்வ்யா
வ்ருத்தி தோற்ற இருக்கப் பெறுவார்கள்” என்று சீயர் உருத்தோறும் அருளிச்செய்வார். பால்யத்
திலே பட்டரைப்பறிகொடுத்தாரிறே அவர். (கக)

கள் - நீர்நிலங்கள். பொய்யில்லாமை-ஆயிரத்துக்குமாதல், இப்பத்துமாதரத்துக்காதல் விசேஷணம். ஆயிரத்
துக்கு விசேஷணமானாலும் ப்ரணயித்வகுணத்தில் பொய்யில்லாமையை ஸாதிக்கிறார். ‘பொய்யில்லாத’ இத்
யாதி. ‘மன்னி’யின் தாத்பர்யம்-‘பூமியிலே’ இத்யாதி. சிறுமுறிப்படி-சீட்டுப்படி. ‘மண்ணுடே’ என்ற அவதார
ணர்த்தம் - ‘அங்கேபோனால்’ இத்யாதி. ப்ராஸங்கிகம்-‘வையம்மன்னி’ இத்யாதி. வாய்புகுசோராக-வாயிலே
புகாநிற்கிற சோராக; அதாவது - உபக்ரமத்திலே யென்றபடி. நாட்டாரோடியல்வொழிந்து - ப்ராக்ருதரோ
ட்டை ஸம்பந்தமற்று. அப்படி பறிகொடுத்தாரோ? என்ன, ‘பால்யத்திலே’ இத்யாதி. உய்வுபாயம்மற்றின்
மைதேறி-உஜ்ஜீவநோபாயம்வெறில்லாமையை அறுதியிட்டு. ஒண்கழல்கள்-அழகிய கழல்கள். வையம்மன்னி
வீற்றிருந்து - பூமியிலே கிரகாலம் ஸ்திரமாய்படி தங்கன்கயாவ்ருத்தி தோற்ற இருந்து. “ககாஹமிநொ
வுகாஸஸரொவாவிஸ்யஸவாஃ | ஹவஹுஸாமெபுஹவஹயொய்யாஸ்யுகிமஹதஃ” இத்யுத்த
காண்டாத்தே. “நதெவாமநுதாகாவெயுகாவிடிசுமலிஷுகி | கூரூராரிக்யூராவூணூர
ஸோகஸ்யூரூரோரோ” இதி பாலகாண்டே வால்மீகிம்ப்ரதி ப்ரஹ்மா. க்ரமேண அர்வயஃ. (கக)

தரவிடோபநிஷத்தவங்கதி. — ஸ்ரீ தஃவரஹ்மிரூபிஷு தயாலுஹாவா ஷெ
க நொவமநஷெஹக்யுதகியாவிஃ | ஸ்ரீ ஸ்ரீ நஸூரூவஸவபூவியஸுஹாமயுஃஸுஸூரிஷு வாகி
ஷிஸலாவஸுகிஷிஸ்யெ.

தரவிடோபநிஷத்த த்பர்யரத்நாவளி. — நெதொமநா நுநெவஸூகி
வவாக்யுதஸூகி டொஹூவா தாஹூரூபூரணவாலீகலி தவாஸிரொஹூஷணஸூக
நெந | ஸ்ரீ ஷபூஸதாஷவீஸூத நுஸஷந தாரிஸூரூபெவிதஹநெநூநூத ஸ்யோ
ஸூரூபணியூஸூரிஷு ஹாவொயதெந ||

திருவாய்மொழி { கோவானவீசன்குலாயெல்லாந்தீரவே
நூற்றந்தாதி { ஓவாதகாலத்துவாதிதனை—மேவிக்
கழித்தடையக்காட்டிக்கலந்தகுணமாறன்
வழித்தலால்லாழ்ந்ததிந்தமண்.
ஆழ்வார் எம்பெருமானார் சீயர் திருவடிகளே சரணம்.